

## Arrest

**nr. 112 031 van 16 oktober 2013  
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 juni 2013 houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de synthesesememorie.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DE COSTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 mei 2013 dient verzoekster een asielaanvraag in.

Op 7 juni 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“K., A.

*Nationaal nummer: (...)*

*CG nummer: (...)*

*DVZ nummer: (...)*

Asielaanvraag: 13/05/2013

Overdracht CGVS: 17/05/2013

U werd gehoord op 31 mei 2013 van 9.08 uur tot 13.12 uur op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Albanees machtig is.

#### A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Albanees staatsburger afkomstig uit Lezhë. Sinds 2009 werkt u in Fondi Besa, een instelling die kredieten verschaft. Tijdens uw werk merkte u dat klanten op frauduleuze manier kredieten verstrekt kregen. Bij elk krediet moest er een waarborg neergelegd worden, maar de waarde van de waarborg was dikwijls veel te beperkt in verhouding tot het toegestane krediet. Bovendien konden sommige kredietnemers die geen waarborg konden neerleggen met smeergeld uw directie omkopen waardoor ze alsnog een krediet kregen. U moest van de directeur een aantal klanten opvolgen en ervoor zorgen dat ze tijdig hun lening terugbetaalden. Dit verliep echter niet altijd van een leien dakje. Vooral vanaf eind 2010, begin 2011 begonnen verschillende klanten u met de dood te bedreigen als u bij hen langskwam om een terugbetaling te eisen. In september 2011 werd u zelfs eens door een klant beschoten toen u bij zijn huis aankwam. Naar aanleiding van deze problemen diende u nooit klacht in bij de politie. U sprak wel met uw directeur, maar aangezien hij het imago van zijn bank veel te belangrijk vond wilde hij niet dat u klacht zou indienen. Bovendien gaf hij u aan dat, indien u zou overwegen klacht in te dienen, dit wel eens een averechts effect zou kunnen hebben. Hierbij verwees hij naar het wedervaren van uw vriendin M. S. die begin 2011 naar aanleiding van problemen bij haar bank klacht had ingediend en die uiteindelijk zelf voor korte tijd werd opgesloten. Sindsdien bleven uw problemen aanhouden. Op 8 november 2011 werd u door drie onbekenden, die volgens u een band hadden met uw klanten, met de wagen achtervolgd. Ze dwongen u te stoppen en u werd door hen verkracht. U was hierdoor diep beschaamd. U sprak hierover niet met uw familie omdat u problemen wilde vermijden. Wel ging u ervan uit dat uw familie u niet zou veroordelen. U sprak er enkel over met uw beste vriendin. Ook sprak u in algemene bewoordingen met V. L., een verkeersagent, die u aanzette om klacht in te dienen. Hij zei u dat de Albanese politie uw klacht wel zou onderzoeken. U diende uiteindelijk geen klacht in omdat uw belagers u gezegd hadden dat, indien u klacht in zou dienen, uw familie de gevolgen zou dragen. In de dagen na de verkrachting kreeg u ook nog een dreigtelefoon met dezelfde boodschap. Sinds de verkrachting ging het psychisch bergaf met u. U vermagerde zienderogen en in de loop van 2012 moest u een drietal keren in het ziekenhuis opgenomen worden.

Uiteindelijk diende u uw ontslag in in april 2012. U trok daarop in juni 2012 naar Griekenland waar u een drietal maanden verbleef zonder er asiel aan te vragen. Ook in Griekenland kreeg u dreigtelefoons. Na drie maanden keerde u terug, omdat u met uw paspoort slechts drie maanden in het buitenland kon verblijven en u de regels wou respecteren. Intussen had uw kennis F. B. u aangeboden om in Milaan (Italië) te werken. Daarom trok u in november 2012 voor enkele dagen naar Milaan om te kijken welk werk hij voor u in gedachten had. Na uw terugkeer naar Albanië werd u ondanks uw ontslag nog steeds door klanten bedreigd omdat uw bankdirecteur hen had voorgelogen dat u geld van hen achterovergedrukt had. Op 6 december 2012 werd u telefonisch heel zwaarwichtig bedreigd. Daarom nam u onmiddellijk contact op met F. en vroeg u hem wanneer u in zijn bedrijf kon beginnen. Drie dagen later, op 9 december 2012, nam u het vliegtuig naar Italië en begon er te werken. Al gauw merkte u echter dat er iets niet pluis was. U kreeg geen officieel contract en u werd evenmin betaald. Daarom stopte u in februari 2013. U trok in bij een Albanese vriendin in Italië. U diende geen klacht in tegen F. omdat het een machtig man is. Intussen vernam u dat uw vader ook bedreigd werd. Op 15 april 2013 werd uw vader door uw klant F. N. bedreigd. Twee uur later werd uw vader het slachtoffer van een motorongeval. Hij was overtuigd dat er kwaad opzet in het spel was, omdat een Mercedes vanuit stilstand plots keihard optrok en uw vader aanreed. De ter plaatse gekomen politie deed de nodige vaststellingen en opende een onderzoek naar het ongeval. Sindsdien gingen uw moeder en uw broer verschillende keren naar het politiekantoor en aldus stelden ze vast dat het politieonderzoek slabakte. Ze vroegen aan de politie om een proces-verbaal waarin duidelijk gesteld werd dat het ongeval om een misdrijf ging. De politie weigerde dit echter te doen. Nochtans vernamen jullie via een politieagent die niet bij het onderzoek betrokken is dat er inderdaad opzettelijkheid in het spel is. Aangezien u als gevolg van uw steeds escalerende problemen niet naar Albanië kon terugkeren, besloot u in april 2013 via Parijs en Frankfurt naar België door te reizen waar u bij een oom, die op 28 maart 2013 zelf ook telefonische bedreigingen in verband met u ontving, terecht kon. Na een verblijf van een tweetal weken in België vroeg u uiteindelijk op 13 mei 2013 in België asiel aan. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielerlaas legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 18 juli 2011; een attest ter staving van uw familiesamenstelling; een bladzijde van een factuur van uw oom waaruit blijkt dat hij op 28 maart 2013 een gesprek had met een persoon met een Albanees telefoonnummer; en uw boarding pass van 9 december 2012. Na het gehoor op het Commissariaat-generaal legde u nog een attest van het parket van Lezhë, d.d. 5 juni 2013, neer ter bevestiging van het ongeval van uw vader.

#### B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 7 mei 2013 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit heeft u echter niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat uw houding geenszins in overeenstemming te brengen is met het hebben van een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade. Van juni tot september 2012 en in november 2012 verbleef u respectievelijk in Griekenland en Italië zonder er een asielaanvraag in te dienen. Telkens keerde u naar Albanië terug; nochtans werd u voor uw verblijf in Griekenland reeds beschoten en verkracht. Dat u geen asiel aanvraag in Griekenland en Italië en er zelfs voor koos om naar Albanië terug te keren, waar u beschoten en verkracht zou geweest zijn, is een houding die ernstig de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ten aanzien van Albanië ondermijnt. Dat de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees op de helling komt te staan, blijkt tevens uit het feit dat, toen u van 9 december 2012 tot april 2013 nogmaals in Italië verbleef, u er opnieuw geen asiel aanvraag. Daarna trok u naar België via Frankrijk en Duitsland, waar u ook nog een aantal dagen verbleef. Noch in Frankrijk, noch in Duitsland vroeg u echter asiel aan, omdat u asiel niet kende (CGVS, p. 10). Dit is echter geen afdoende uitleg. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient alsook zich zo grondig mogelijk informeert inzake de te ondernemen stappen in het kader van het verkrijgen van internationale bescherming.

Voorts dient er gewezen te worden op het feit dat de door u aangehaalde problemen met verschillende klanten van de kredietinstelling waar u werkte van louter gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard zijn. Uw klanten wilden niet altijd hun krediet terugbetalen en hierdoor werd u zelfs beschoten en verkracht. Hierdoor werd uw vader ook het slachtoffer van een uitgelokte ongeval. Na uw ontslag uit de bank beschuldigde uw bankdirecteur u valselijk waardoor u nog steeds door klanten werd bedreigd. Deze problemen houden echter geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, temeer daar uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u, als hoog opgeleide Albanese, over een degelijk sociaal netwerk beschikt en dat u veronderstelde dat, indien uw familie op de hoogte zou zijn van de verkrachting waarvan u het slachtoffer werd, zij u niet anders zou bejegenen (CGVS, p. 6).

Daarnaast hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U diende naar aanleiding van uw problemen immers nooit klacht in bij de Albanese autoriteiten. Noch naar aanleiding van de verkrachting waarvan u het slachtoffer was noch naar aanleiding van uw overige problemen met klanten diende u klacht in. U was immers bang dat een klacht zich tegen u zou keren. Uw bankdirecteur was immers bang dat het imago van de bank waar u werkte besmeurd zou worden en u vreesde dat hij alle feiten kon manipuleren (CGVS, p. 14). Uw vriendin M. S. had naar aanleiding van problemen met klanten van

een andere bank klacht ingediend. Uiteindelijk werd ze zelf van allerlei zaken beschuldigd en kwam ze in de gevangenis terecht (CGVS, p. 4-5). U heeft bijgevolg geen enkel vertrouwen in de Albanese politie. Dit is echter geen afdoende uitleg voor uw nalaten. Uit uw verklaringen blijkt immers tevens dat u niet overtuigd was van de onschuld van uw vriendin M. (CGVS, p. 5). Bijgevolg blijkt uit niets dat uw situatie gelijkaardig is aan de situatie van uw vriendin M.. Bovendien stemt uw gebrek aan vertrouwen in de Albanese politie niet meteen overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende - door u niet gezette - stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. In het licht van bovenstaande gegevens heeft u niet duidelijk aangetoond waarom het voor u onmogelijk was om in Albanië naar aanleiding van uw problemen klacht in te dienen bij de Albanese autoriteiten.

Uw bewering dat het ongeval van uw vader verband houdt met uw problemen heeft u tot slot geenszins aannemelijk gemaakt. Vooreerst legde u geen enkel overtuigend bewijs van dit ongeval neer. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd u naar bewijsstukken in dit verband gevraagd. U verklaarde dat uw vader na het ongeval een proces-verbaal in handen had gekregen en dat u dit zou neerleggen (CGVS, p. 18). Na het gehoor legde u enkel een kopie van een attest van het parket van Lezhë, d.d. 5 juni 2013, neer. In het licht van de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat alle documenten in Albanië frauduleus verkregen kunnen worden is het hoogst bevreemdend dat u objectievere documenten, zoals het proces-verbaal met de vaststellingen van het ongeval, waarover uw vader volgens uw verklaringen beschikte, niet neerlegde. Voorts is het erg opmerkelijk dat u veronderstelde dat uw vader, die nochtans de band legde tussen de bedreigingen aan uw adres en zijn ongeval aan de politie niets over deze bedreigingen verteld heeft (CGVS, p. 17). Verder is het bijzonder merkwaardig dat er in uw kennis over het politie-onderzoek, waarover u totaal ontevreden beweerde te zijn, een opvallende lacune sloop. Zo leidde u uit het feit dat de politie met de opgenomen camerabeelden van het vlakbij gelegen tankstation - volgens u moesten de daders van het ongeval op die beelden staan - niets heeft gedaan af dat het politie-onderzoek slecht was gevoerd. Nochtans wist u niet wat de resultaten van het onderzoek van deze camerabeelden inhielden en u heeft er evenmin naar geïnformeerd (CGVS, p. 16). Tot slot is het erg bevreemdend dat uw moeder, die zich met de opvolging van het politieonderzoek bezig houdt, enerzijds niet tevreden was met de houding van de politie en anderzijds geen andere stappen zette om het slechte politieonderzoek aan te kaarten. Zo diende ze nooit klacht in bij de ombudsman, nam ze geen advocaat onder de arm en ging ze niet te rade bij de onderzoeksrechter (CGVS, p. 17-19). Bovenstaande elementen nopen ertoe te besluiten dat u enerzijds geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat er een verband bestaat tussen het auto-ongeval van uw vader en de bedreigingen aan uw adres en anderzijds dat het politie-onderzoek slecht zou verlopen zijn.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Betreffende uw problemen met F. B. in Milaan kan er tot slot nog opgemerkt worden dat dit eveneens problemen zijn van gemeen rechtelijke aard die geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien heeft u naar aanleiding van deze problemen nagelaten om klacht in te dienen bij de Italiaanse autoriteiten.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw gezinssamenstelling en uw reisroute staan hier niet ter discussie. Ook aan het feit dat uw oom, bij wie u hier in België verblijft, telefonische communicaties voert met Albanezen in Albanië wordt niet getwijfeld. Uit de door u neergelegde factuur kan echter geenszins afgeleid worden of er tijdens deze telefoongesprekken bedreigingen werden geuit.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.”

## 2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen in haar synthesememorie:

*“Doordat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing van 13 mei 2013 de asielaanvraag van verzoekende partij van 13 mei 2013 weigerde in overweging te nemen; Terwijl deze beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 13 mei 2013 op verschillende punten niet afdoende gemotiveerd is.*

*Dat de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 13 mei 2013 onterecht stelt dat na de politionele hervorming in 2007, er komaf werd gemaakt met corruptie. Dit is in tegenspraak met het rapport waar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf naar verwijst in haar beslissing van 13 mei 2013 en waaruit duidelijk blijkt dat corruptie in Albanië alomtegenwoordig is en onder meer ook het rechtssysteem en de politie aantast. Dit wordt ook bevestigd door stuk 6, dat nog andere rapporten en artikelen bevat betreffende Albanië (zie kopie rapporten en artikelen: stuk 6). Deze rapporten en artikelen staven dat corruptie in Albanië een dagdagelijkse praktijk is. Hieruit volgt ook dat bij terugkeer, verzoekende partij het risico loopt de aantijgingen tegen haar zelf gericht te krijgen.*

*Dat uit het wijdverbreid bestaan van corruptie en het niet ingrijpen van de politie (die al te gemakkelijk geld aanneemt om geen verder gevolg te moeten geven aan hangende zaken), terwijl verzoekende partij en haar vader slachtoffer werden van fysiek (en verzoekende partij zelfs van seksueel) geweld en bedreigingen, bij terugkeer een gegronde vrees op vervolging, minstens een ernstig risico op schade kan worden afgeleid.*

*Dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen louter heeft geoordeeld op basis van algemeenheden en heeft nagelaten het verhaal van verzoekende partij voldoende te onderzoeken, terwijl het niet van alle geloofwaardigheid ontdaan is en op zeer veel punten heel precies (bijgevolg gemakkelijk verifieerbaar).*

*Dat de motivering van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing van 13 mei 2013 faalt.*

*Dat de materiële motiveringsplicht bijgevolg geschonden is.*

*Dat het middel bijgevolg ernstig is.”*

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissingen heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst naar de toepassing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, nadat werd vastgesteld dat verzoekster afkomstig is van een ‘veilig land’ en haar verklaringen op een gemotiveerde wijze werden geanalyseerd.

Waar verzoekster betoogt dat de commissaris-generaal onterecht stelt dat er komaf is gemaakt met de corruptie in Albanië betwist zij de deugdelijkheid van de motieven en voert zij in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aan. Verzoekster toont met haar betoog niet aan in welke mate de formele motieven haar niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd, zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de

asielaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De Raad herhaalt dat artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet de bevoegdheid verleent aan de commissaris-generaal om een asielaanvraag, ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegrond vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal past artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet toe nadat hij vaststelt dat er ernstig kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van haar beweerde vrees voor vervolging in Albanië, aangezien verzoekster van juni tot september 2012 en in november 2012 heeft verbleven in respectievelijk Griekenland en Italië, zonder er een asielaanvraag in te dienen. In tegendeel, verzoekster keerde telkens terug naar Albanië. Van 9 december 2012 tot april 2013 verbleef verzoekster nogmaals in Italië en daarna trok zij naar België via Frankrijk en Duitsland, alwaar zij opnieuw telkens geen asiel heeft aangevraagd. Daarnaast stelt de commissaris-generaal vast dat haar aangehaalde problemen van louter gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard zijn, die geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Waar verzoekster wijst op de corruptie in Albanië die het rechtssysteem en de politie aantast, doet zij geen afbreuk aan de bovenvermelde motieven in de beslissing die volstaan om de beslissing te schragen. Waar verzoekster stelt dat haar verhaal "*niet van alle geloofwaardigheid (is) ontdaan*" doet zij evenmin afbreuk aan de vaststelling dat haar houding niet in overstemming te brengen is met het hebben van een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade, aangezien zij gedurende verschillende periodes in andere landen heeft verbleven en nooit eerder asiel aanvraag doch integendeel telkens terugkeerde naar Albanië. Wat betreft de corruptie en verzoeksters gebrek aan vertrouwen in de Albanese politie motiveert verweerder dat er verschillende stappen kunnen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Verzoekster heeft van deze mogelijkheid evenmin gebruik gemaakt en heeft bijgevolg niet duidelijk aangetoond waarom het voor haar onmogelijk was om in Albanië naar aanleiding van haar problemen klacht in te dienen bij de Albanese autoriteiten. Door thans te herhalen dat corruptie nog steeds "*alomtegenwoordig is*", weerlegt zij bovenvermelde motieven niet.

Verzoekster slaagt er niet in om de hoofdmotieven van de bestreden beslissing, die steunen op de gegevens van het dossier, te weerleggen. Zij toont niet aan dat de motieven steunen op een foutieve feitenvinding en kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Waar verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de feiten merkt de Raad op dat het onderzoek van de andere beoordeling door verzoekster van de gegevens van haar zaak de Raad zou nopen de zaak opnieuw te beoordelen in het licht van de omschrijving van de vluchtelingenstatus uit artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of de subsidiaire beschermingsstatus uit artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wat zijn annulatiebevoegdheid te buiten zou gaan.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet.

*"Doordat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing van 7 juni 2013 besloot geen vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;*

*Terwijl verzoekende partij vluchteling is in de zin van de Vw, minstens recht heeft op subsidiaire beschermingsstatus*

*Dat verzoekende partij slachtoffer werd van daden van vervolging, waaronder overeenkomstig artikel 48/3 Vw onder meer wordt begrepen: "daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld", "wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd", enzovoort. De daden van vervolging zijn ernstig in de zin van artikel 48/3, § 2 Vw, minstens doordat zij een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn.*

*Dat verzoekende partij minstens in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, aangezien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade (waaronder onder meer wordt begrepen onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing of een ernstige*

*bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld), terwijl zij zich, gelet op de wijdverbreide corruptie in Albanië, niet onder de bescherming van de Albanese autoriteiten kan stellen of door dat risico, wil stellen.*

*Dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bijgevolg zijn bevoegdheid te buiten ging en minstens kennelijk onredelijk handelde. Dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zo ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht (zie in dat verband ook het eerste middel) heeft geschonden, dat zij steeds dient in acht te nemen bij het beoordelen van haar voorgelegde verzoeken.*

*Dat het middel bijgevolg ernstig is.”*

3.4 Binnen zijn bevoegdheid, zoals omschreven in artikel 39/2, § 2 *juncto* artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet komt het de Raad niet toe zich bij de beoordeling van de asielaanvraag in de plaats te stellen van de commissaris-generaal. De Raad merkt op dat hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst. In deze hoedanigheid treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Als annulatierechter onderzoekt de Raad enkel of de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Dit impliceert dat de Raad in het kader van een annulatieberoep geen uitspraak kan doen over een eventuele schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Een onderzoek naar de eventuele schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet houdt immers per definitie een feitencontrole in, waarvoor de Raad als annulatierechter niet bevoegd is. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal niet correct zouden zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt op het vlak van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, kennelijk onredelijk zouden zijn of getuigen van een appreciatiefout. Het onderzoek van de andere beoordeling door verzoekster van de gegevens van haar zaak zou de Raad nopen opnieuw verzoeksters zaak te beoordelen in het licht van de omschrijving van de vluchtelingenstatus uit artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of de subsidiaire beschermingsstatus uit artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wat zijn annulatiebevoegdheid te buiten zou gaan.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

*“Doordat ten gevolge van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 7 juni 2013 betreffende de asielaanvraag van verzoekende partij van 13 mei 2013 (zie kopie beslissing: stuk 2) en de beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten (zie kopie bijlage 13quinquies: stuk 4), verzoekende partij dreigt te worden teruggewezen naar Albanië.*

*Terwijl verzoekende partij in Albanië het risico loopt onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen te ondergaan.*

*Dat het reeds blijkt uit het ongeval van haar vader (waarvan overigens op verzoek van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een attest van het parket van Lezhe, d.d. 5 juni 2013 werd bijgebracht), de verkrachting en bedreiging met vuurwapen die verzoekende partij heeft moeten ondergaan, dat deze vrees gegrond is.*

*Dat verzoekende partij bij terugkeer opnieuw slachtoffer dreigt te worden van onmenselijke of vernederende behandelingen door haar belagers en mogelijks ook onschuldig te moeten opdraaien voor de praktijken waarmee haar ex-werkgever (de bank Fondi Besa) zich inliet, zonder dat zij in beide gevallen beschermd wordt door de overheid. Het ongeval van haar vader toont aan dat de autoriteiten niet tijdig actie ondernemen en er werden bovendien recent nog bedreigingen geuit ten aanzien van verzoekende partij zelf.*

*Dat het middel bijgevolg ernstig is.”*

3.6 Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient de Raad vast stellen dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en

zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijk behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De wetgever heeft in een specifieke procedure voorzien met name, de niet in overwegingname voor de behandeling van asielaanvragen van asielzoekers afkomstig uit landen die zijn aangemerkt als veilig land van herkomst. Met het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, B.S. 1 juni 2012 (hierna: KB van 26 mei 2012) is een lijst van veilige landen van herkomst vastgelegd. In het 'verslag aan de Koning' wordt vermeld dat de minister, bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een "goed onderbouwd advies (heeft) gevraagd over welke landen op de lijst dienen te worden geplaatst". Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de beoordeling of een land een veilig land van herkomst is, dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties. Het KB van 26 mei 2012 is overigens geactualiseerd bij KB van 7 mei 2013 waarin Albanië opnieuw is opgenomen in de lijst van veilige landen.

*In casu* blijkt uit de landinformatie over Albanië toegevoegd aan het administratief dossier, dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoeksters verklaringen over de corruptie van politie en gerecht bij de beoordeling of Albanië een veilig land van herkomst is. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing: "Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 7 mei 2013 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst." Aangezien Albanië als veilig land van herkomst werd vastgesteld bij KB kan de asielaanvraag enkel in overweging worden genomen indien verzoekster duidelijk aantoont dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Het vermoeden geldt dat er in hoofdzaak van verzoekster geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. "Het komt toe aan de asielzoeker om substantiële redenen op te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. (...) Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.", (parl.stukken, DOC 53 1825/003, p. 7).

Waar verzoekster haar asielmotieven herhaalt en betoogt dat zij niet beschermd zal worden door de overheid weerlegt zij niet het motief in de bestreden beslissing "Bovendien stemt uw gebrek aan vertrouwen in de Albanese politie niet meteen overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende - door u niet gezette - stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. In het licht van bovenstaande gegevens heeft u niet duidelijk aangetoond waarom het voor u onmogelijk was om in Albanië naar aanleiding van uw problemen klacht



*in te dienen bij de Albanese autoriteiten.*" Verzoekster toont aldus geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Het derde middel is ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN